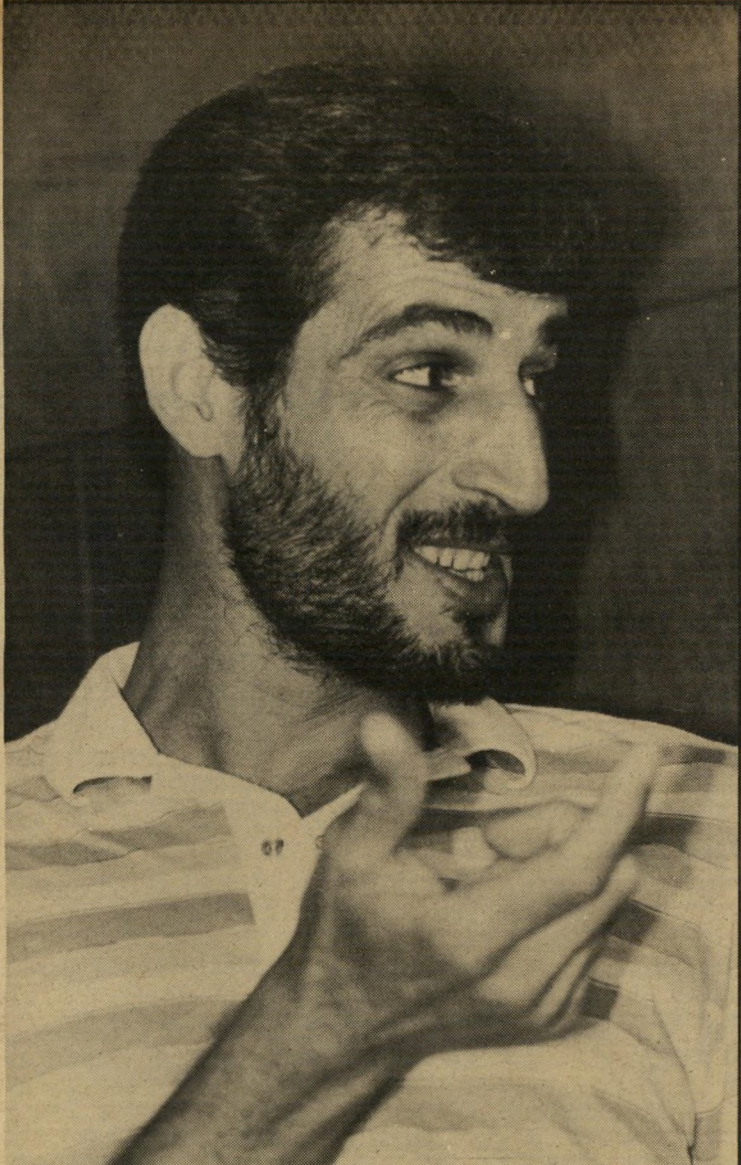

צל אביטן (משמאל) הצית את תאו, ואורית ביב (למטה) תובעת בשיחה עם דפנה ברק:

תנו לאסירים

חיי מין!

צילום: אפרים קלמן

כמה ימים ישבתי עם ארביב וביקשתי ממנה על הבעיות המציקות ביו-סירים, לשמש להם מעין 'נכשו'. בחוץ, תוך כדי נחווה שלא לשוב לשם. יב החליטה לחשוף את בחיי-מין בכלא. היא סיפרה על המתח שיוצר חסר זה, 'דהלוואי שלו כמו מיש' או יחסים לסביבים, ה' לה מכלא נווה-התירצה. יב החליטה להעז ולחשוף מן האינטימיות הסגורה י-הכלא בגלל מילחמתה כת למען התייחדות עם ואביילדה. הרצל אביטן את עונשו - מאסר-עולם 'א-שאטה. עד כה לא הוכ' ילחמתה בהצלחה.

אין לנו טיפה של פרטיות. ממש אין לי רקה אחת שלי ושלו. מאז שהשתחררתי מבית-הכלא, אני אדם חופשי. אך אני מרגישה עדיין בכית-הסוהר. אני כלואה! אני מתייסרת בתוכי על מה שעובר על הרצל.

מחזיר יחס טוב. הוא אדם עם המון רגשות. אדם טוב, מתחשב.

מיפגש אינטימי חודשי

זה שנים אנחנו מקבלים ש'יתנו לנו להתייחד. בתחילה טענו שאם נתחתן - ירשו לנו להתייחד. לא רציתי לכלוא את עצמי לכל החיים למען התייחדות של פעם אחת. אסירי-עולם, אין להם כלום: לא חופשות, לא תיקווה, לא כלום. אילו היו נותנים להם להתייחד עם נשותיהם - הם היו מתנהגים לגמרי אחרת, היו רגועים יותר. בלי זה, הם נעשים עצבניים.

"איך אבא יביא לאמא תינוק?"

אדם. בנם של אורית אר' ביב והרצל אביטן. הוא ילד עירני ומפותח-להפליא לגילו (5). אין הוא מוכן לבקר את אביו בכלא-שטה והוא מגיב ממש ברתיעה כשאך מזכיר רים את השם. לעומת זאת, הוא יודע בדיוק נמרץ מה שהוא רוצה: -אני רוצה אחות. למה! ככה! הרצל צריך להביא תינוק לבטן של אמא... אבל עכשיו הוא בבית-סוהר... אז בעצם איך הוא יביא לה את התינוק? ... שיתנו לאבא ואמא להיות ביחד, זה מה שאני מבקש. ממי? מהסוהרים!"

ככה, לפחות, יהיה להם למה לחכות. אחרת הם ישנים-קמים-אוכלים. זה היה מונע גם תופעות אחרות ככלא. צריכים להגיע לכך שאחת חודש יהיו מיפגשים בין האסירים לנשיר תיהם.

כשאנחנו נלחמנו על כך, טענו שאין מיתקני-כליאה מתאימים לכך. רפי סויסה היה בערנו. הוא היה מוכן לבנות מיתקן-כליאה מיוחד לשם-כך. קודם לכול, שיתנו לנו התייחדות פעם אחת. הרצל הוא האבא של הבן שלי. הוא כן-אדם: אדם צריך לאכול, לשנות, צריך לקבל את הפורקן שלו. מרוע לא משאירים אותנו לפחות קצת לבד בביקור?

גם הילד זקוק לכך. הילד זה החיים של הרצל. הוא לא מוכן לבקר אותו בכלא-שטה (שבו מרצה אביטן את עונשו) בתנאים הנוכחיים. אני משתג-עת לתת לו נשיקה. ואני רואה את כל הסוהרים - כמה סוהרים! - בתוך הפיות שלנו.

אני אמורה להרגיש נפלא כאסירה משוחררת. אבל אני בכלל לא משוחררת. המישטה עוקבת אחרי. הם מל-ויום אותי לכל מקום שאני הולכת. אני רוצה לשנות את התמימת שנוצרה לי. העיתונים הכפישו את

לנסות ולהפריד בין זוגות קבועים של אסירות. אני מניחה שאילו היו מאפשרים התייחדות בין האסירות לגברים שלהן, או בין האסירים לנשים שלהם - זה היה נראה אחרת. הרצל ואני קיוונו במשך שנים, פעלנו בכל דרך אפשרית להשיג התייחדות.

הרצל רוצה להיות בסדר. הוא באמת מנסה, אבל לא נותנים לו. הם (הסוהרים) מתגרים בו. אני לא יודעת למה. קשה לתאר את המתח שנוצר בבית-סוהר, שלא לדבר על תנאים כאלה. זה מין משהו מבפנים, שרוצה להתפרץ החוצה.

אני מקווה שהדברים שאני כותבת ישפיעו, שמישהו יתעורר ויתחילו להתנהג כלפינו כבני-אדם. שיתנו לנו את הזכויות המגיעות לנו, ויפסיקו להיות "אנטי". אסור לשכוח - מדובר על בני-אדם!

השבוע פנו שלושה שופטים על-יונים אל מוסדות המדינה בדרישה המקבילה לזו של אורית ארביב: לאפשר לאסירים להתייחד עם נשותיהם וחברותיהם.

שמי, רצחו את האישיות שלי. הייתי ילדה. כל מה שעשיתי, עשיתי מפני שאהבתי. עוצרים אותי מהמישטה בכל פעם, שואלים אין ספור שאלות: "לאן את הולכת? מי זה? לכמה זמן?"

מה, אני חייבת למישהו רוח? אני רוצה להתחיל בחיים חדשים! אני רוצה להיכנס לחברה חדשה, חברה טובה. מישהו נורמלי, שיראה את המישטה סביבי כל הזמן, יחשוב ורואי לעצמו: "אורית ארביב, בשביל מה אני צריך אותה? השתגעתי?"

במשך שש השנים שישבתי בבית-הסוהר קיוויתי שתהיה לי התייחדות עם הרצל. כל אסירה יצאה לחופש, ויכולה היתה לקיים שם יחסי-מין. הגבר שלי יושב בבית-סוהר ולכן זה נמנע ממני. כשאסירה מגיעה לנווה-תירצה, היא מרברת על גברים. אחר-כך, לאטילאט, היא מפסיקה, ונוצרים יחסים בין הנשים: או זוגות-זוגות, או יחסים חריפעמיים.

היה גם מיקרה שסוהרת קיימה יחסים עם אסירה. כשהו התגלה, היא פטרה.

המדיניות של המנהלת שם היא

העולם הזה